

Színes Tinták

A Kosztolányi Dezső Tehetséggondozó
Gimnázium tanulói

KOSZTOLÁNYI DEZSŐ
TEHETSÉGGONDOZÓ
GIMNÁZIUM

Színes Tinták

KOSZTOLÁNYI DEZSŐ
TEHETSÉGGONDOZÓ
GIMNÁZIUM

Főszerkesztő: Bicskei Armand

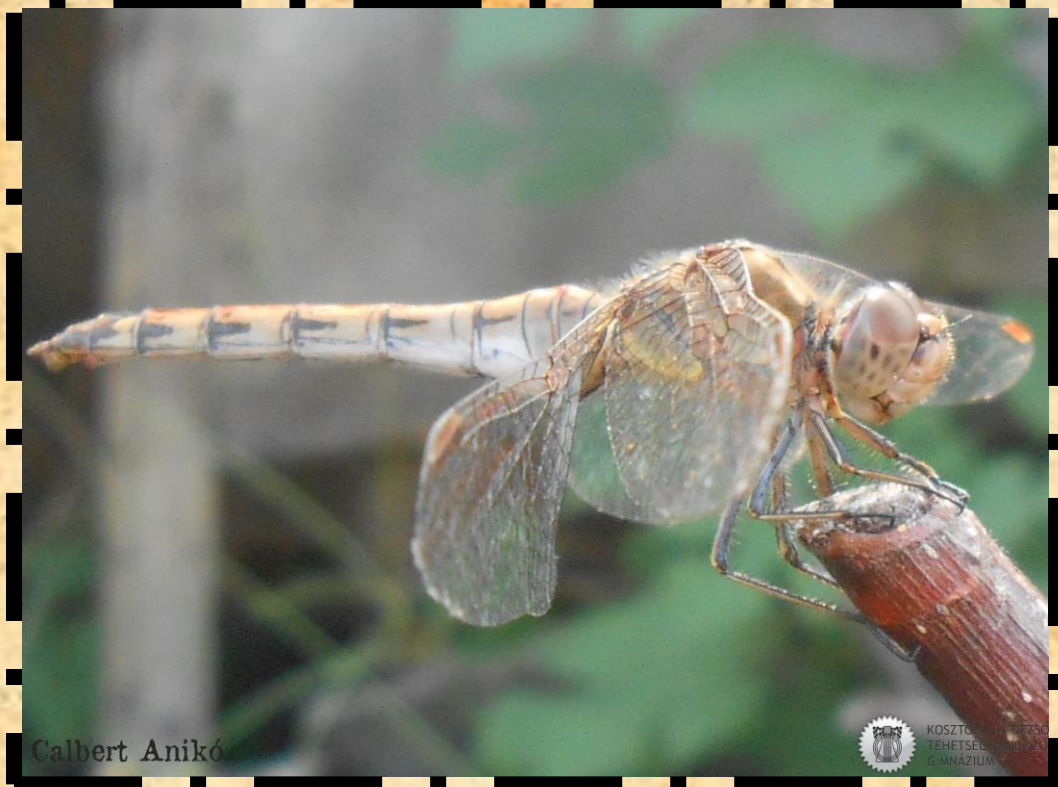
Címlap: Hubai Viola

Szerkesztő: Bicskei Gabriella

Kiadja: Kosztolányi Dezső Tehetséggondozó Gimnázium

2018

VERSEK

Calbert Anikó

KOSZTOLÁNYI MIKLÓS
TEHETSÉGFEJLESZTŐ
GIMNÁZIUM

BALLA RÉKA:

Teher

Két táskával a kapuban
utoljára csap meg a gyermekkorillata.

Egy temetőcsősz mondta egyszer:
A legkisebb koporsók a legnehezebbek

BERTA KLAUDIA:

Állok

A napfényben állok,
hideg a fénye,
didergek.

Apró fehér oszlopok mindenütt.

Egyformák.

Mindegyik ugyanolyan.

Sír-jel rengeteg.

Nem látok mögöttük arcokat.

El lett törölve.

Mindegyik ugyanolyan.

Ezer élet,

öreg és fiatal.

A háború.

Milyen halál ez?

Nemes? Jelentéktelen?

A sírjel mind egyformán

makulátlanul fehér.
Mégis ha rájuk nézek,
csak vöröset látok.

Vérfürdő.

1991

Sír-jel rengeteg,
mind ugyanolyan.

Meleg van,
didergek.

Sírás?

Megvált valamit?

Vukovar 2016.

KEREKES NIKOLETTA:

Nincs

Rideg.

Üres.

Sok a lom.

Halálomon.

Tengődök az elvesztésben.

Sötét
hajó.

úszó

fénnyel

fénytelen

Az
idő,
oldalának

csapódó

hullámnyi

szétporladó
lendületével

együtt.

Ennyi volt.

Kiszáradt medrében

feltűnt az éjszaka repedt sarka.

Nyirkos ködként tapadt rám a rideg valóság.

Undorodom.

Nyálkásan hideg a Nincs.

Semmi sem kincs.

Elnyel a remegés.

LÁBADI CSILLA:

Vacsora

Csend van.

Kitépték a legyek szárnyait, azért nem hallod őket.

Ébredj!

Megsemmisítő gombbal születünk. Milyen
kényelmes!

Ketyeg az idő a mellkasomban.

Kiszáradt a torkom. Nyelek. Mar. Nincs erőm sírni.

Az asztal fölött megfagy a levegő.

Hallgatnak?

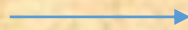
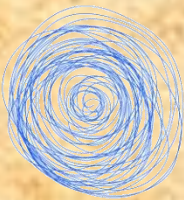
Rák van vacsorára.

Nem kívánom.

LOSONC ORSOLYA:

.....?

Megfürdök, hogy lemossam a színtelenségem. Szúr a víz hidegsége. Fáj. Lépünk túl a fájdalomon, örökítsük meg a mondatot. Felindultságból, az átgondoltság teljes hiányában firkálok a falra:

A gombóc a
torkomból

Szépérzet. Megkönnyebbülés.

Otthonkereső

Autók zúgó motorja,
akár a szél süvítése a fák közt.
Szennyvízcsatorna csobogása,
akár a patak a hegyekben.
Boltban a kassza pityegése,
akár a szív hangja a kórházi gépeken.
Nyugalom illata.
Csend uralja a várost.
Csak otthon feszül falnak az üvöltés.

PÉCSI ELIZABETTA:

Elveszett és megtalált

Teljes a csönd.

Csak az óra monoton ketyegését hallom.
Az út forgatagára leszálló sötétséget nézem,
és azt a foltot az ablakon.
Már a percek múlása is néma.

Saját hangom szivárog át az időn.
A múltból vidám, élettel teli hang jut el hozzám,
összemosódik a kinti zajjal.

Lassan indulni kéne,
nincs kulcs a kijáráshoz.
Az előbb a tenyerem melegében őriztem,
most hallom, ahogy a sötétben koppan.
Utána nyúlok, de nem érem el,

ujjaimat is elnyeli a sötétség.

Egy fonnyadt rózsát szorongatva,
nézem tovább a város nyüzsgését.

Gondolataimba zártak.

NYISSÁK MÁR KI!

Fojtogat a magány,
a rózsát is elejtettem,
némán hull a földre,
nem nyúlok utána.

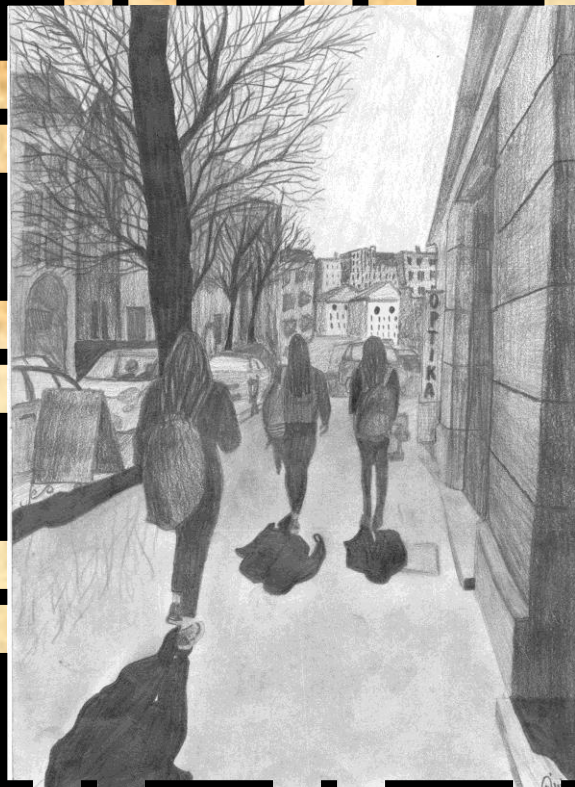
Egy megnyugtató hangra várok,
ahogy kattán a zárban a kulcs,
ahogy lassan nyikorogva kinyílik az ajtó,
és újból fény tölti be a szobát.

PINTÉR FANNY:

Már nem olyan

Tükörbe mondjuk, ami mondható még,
pedig már arcuk sincs a szavaknak,
csak a mozdulatok, árnyalatok tétovasága.

Rád csukom az ajtót.

Kiss Tímea

VARGA CSILLA:

Biztos pont

Évekig laktál a buszpályaudvar mellett egy
átalakított galériában.

Olyannyira a lényeddé vált,
megszoktad a folytonos buszzúgást,
a hangosbemondó recsegését,
a siető lépteket, a kétségbeesett kiáltásokat
olyannyira, hogy valamiféle szorongás, félelem fog
el,
ha egy pillanatra is elhalkul a környék, netán csönd
telepszik rá.

Megszoktad azt az állandó élet zajlásának nevezett
dolgot,
ami éjjel-nappal betölti a pályaudvar melletti
galériádat –
az állandó élet zaját,
de nem a sajátodét.

Mostanában magamhoz szoktattalak.

Kezdted megszokni az életem,
miként a sajátodat.

Idővel az a pályaudvar melletti galéria helyett majd
belém költözöl.

Talán egyszer majd az én hangomat fogod
kiegyenlíteni a megnyugvás fogalmával,
s idővel talán én leszek a biztos pontod.

SZABÓ RÉKA DOROTTYA:

Újra

06:00 ébresztő.

kávét főzni.

az ablak közelebb hoz az időtlen fehérséghez.

tükörbe nézni. kellemesen langyos víz.

kinyitni a hűtőt, nem enni semmit.

06:49

korábban indulni megállóra, a jég miatt.

arcra fagyott smink.

már sokan vagyunk.

06:58

két centi sár a fűtetlen busz padlóján.

"još malo nazad."

pink floyd: another brick in the wall.

kártyák pittyegése: nemsokára.

figyelni az emberek kedvtelenségét.

07:16

talpam alatt újra roppan a hó.
sietni. nem szabad elkésni.

Gyónás

Véresre harapott ajkaim
Suttogják fájdalmamat egyetlen barátomnak,
Az ürességnek, saját lelkemnek,
Hadd érezze meg újra és újra
Hibáit és bűneit,
Tökéletlenségeit
Bánja meg minden kimondott sértő szavát
És eltitkolt, undorító gondolatát.
Mindenki azt kap, mit megérdemel.
Ki nem állom, ha ez van.
Ha egyedül vagyok száz ember közt is.
És mégis, erre van szükségünk.
A sors elkerülhetetlen.
A magány szintén

HOFF BRAU:

Most minden eldől...

Eljött a napja, tudtunk mind a ketten.
Elmentünk, legalább fél órát csak ültünk a
csendben.

Néztük a falat, az ablakot, egymást, de ezt persze
csak óvatosan
Egyikünk sem szólalt meg, aztán rámnézett, de ez
más volt...olyanzavaros.

Aztán megszólaltam, éreztem, ezt várja.
Csendben, félbe sem szakított, végighallgatta,
amibánt
ja, majd elmondta, hogy ez így nem állja.

Kiosztott, kezdetét vette a hegyi beszéd.
A-tól Z-ig mindenén át, s a végére azt, hogy ennyi az
egész.

„Ennyi”? Gondoltam magamban.
Ez egy komoly beszéd, nem csak egy hosszabb
gondolat.

„Megbeszélhetjük, de sok jóra ne számíts” mondta,
Erre, én arra, csak had mondja.

Nem olyan megegyezés született, amire
gondolnátok.

Nem, közel sem..., Nekem ez fontos, de mondd, rád
számíthatok?”

Beleegyeztem, mert az ajánlat jobb volt, mint előtte.
Mert a másik az volt, hogy maradhat így minden, ha
akarom.

Kezetráztunk, majd közölte, neki mennie kell.

És itt eldőlt minden, mert elment
Én, pedig rájöttem, hogy nem lett jobb...
Sőt most megint kezdődik minden előről.

HORVÁTH ÁKOS:

Fájdalmam fagyos csúcsa

Oly
békés,
csendes
és nyugodt
minden, ami
körülvesz. Hegy.
Hegytető, igen. Egy
hegytetőn vagyok. Én,
én boldog vagyok idefenn
a hegytetőn ! De mégis valami
nincs rendben. Fázok, nincs meg
az ami fűtene. Nem, mégsem vagyok
egy cseppet sem boldog. Összetört szívem
romos és elhagyott labirintusában bolyongok.
Az elmém a fagyos levegő ellenére is igen csak

zavaros, és összemosódott. Fájdalmat érzek még
itt is, még itt is ahol nincs mi, ami bánthatna vagy a
lelkembe lépne, maradandó nyomot hagyva. De
mégis,

ez az érzésem van. Gyanús a csend a fájdalomtól
mentes

lét. Már megszoktam, már megszoktam, hogy
állandóan

fáj és éget belülről a lelkem és szívem. A fájdalom
az,

ami már évek óta éltet és táplálja lelkem tüzét,
hogy

az ne hüljön ki és ne legyen érzéketlen fogalom.

Furcsa, de megszoktam. Egy dolgot érzek, a

fájdalmat. A kilátástalanság borult felhőit

szívem égboltján. A bánat hullámain a

szívem partjainál. A kegyetlenséget

az elmém csataterén, mely harcol

a még bennem élő boldogság

apró, szinte már kihalt

morzsáival. Csak ezt,

csak fájdalmat és

semmi mást

nem érzek.

Furcsa de,

de már

nem

fáj.

*Suicide
Illusion*

Szőgi Klaudia

Univerzumnyi kín

Én vagyok az univerzum.

Nem, hatalmas, erős izgalmas,
hanem sivár, hideg, végtelenül fájdalmas.
Bolygók nálam csak a fájdalmat cipelik,
más érzés nincs csak ezt ismerik.

Üres kihalt tér vagyok,
nem bántanak a fagyok,
ami épp én magam vagyok.

Sivár koporsó, fekete zászló,
kihalt lelkem fájdalomba torkolló,
folyó.

BAGDAL ZOLTÁN:

Csinálok végtelent

vadkender
érezem a szelet
pszichoaktív édenkert
tiltott gyümölcs-
(csak azért eszem, mert tiltott, amúgy nem tetszik)
tavirózsákon járó druidák
lebegek
infernális düh
hét kehelynyi vér
szívesen tetováltatnék magamra valami állandót,
mondjuk a semmit.
Ady verseihez hasonlítom magam,
vagy nagyon utálnak, vagy nagyon szeretnek.
tízmillió érdektelen közhely
két összeszűkülő agyvelőből
szürkeállományod már nem is szürke,

-átlátszó
sötét, fekete, gyógyszer, pisztoly-
kaotikus szuicid hajsza-
háromheti unalmam foglalod húsz másodpercbe
négyyszer,
a b a b
napfelkelte
fél kiló fagyasztott málna
régén vallások templomaiba jártam;
most már csak lelkemébe látogatok el néha.
változatos vagy,
mint a tundrai növénytakaró
antik oszlopok-
mintha már négyezer éve ugyanazt mondanád
lehetnél néha hűvösebb - (az időnek, és az
indulataimnak egyaránt szól)
csinálok végtelent.
hozz két tükröt.

ptsd

posztapokaliptikus rózsakert

404-es hiba

atombombák radioaktív sugárzásától csöpögő táj

hideg

lerobbant motelszobák

kétezer-tizennyolc

-szor haltam már meg álmomban

Anton Szandor Lavey Szent Grálja:

szeretem én a felebarátaim (többnyire)

bár az igaziakat kicsit jobban

"anya, nem kapok levegőt"

"mindig azt a hülye telefont nyomkodod"

-megoldáshalmaz

illegális abortuszok

felszabdalt húsodba grépfrútokat tennék,

megmutatnám mi az a keserű

ez nem motelszoba,

nem érzés,

nem hangulat,

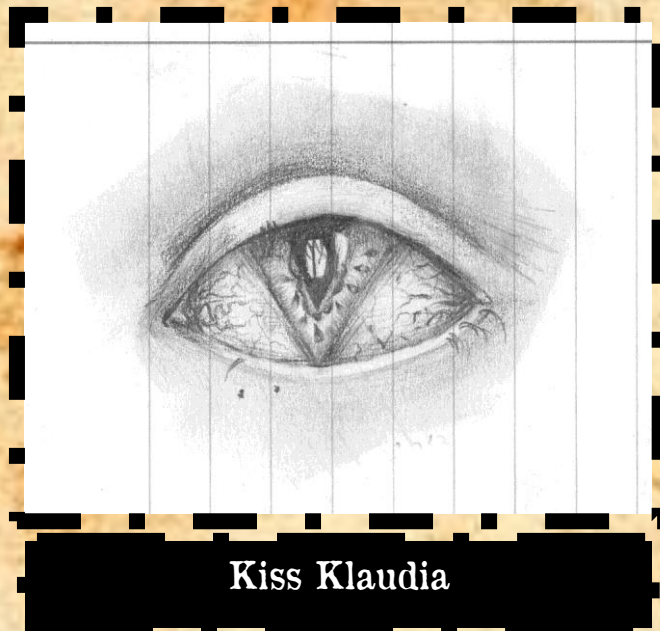
nem élet.

tópart - bárhol, csak ne itt
ha Brutus élne, azt kívánná,
bár lehetne egyszer tized akkora áruló, mint te.
regeneráció – kend be cink-oxiddal a lelkem, ne
vérezzen tovább
függönyök mögött a terror, elbújva
néha-néha félrehúzza,
sikít egy nagyot,
majd visszamegy.

(ő fél tőlem)

a szél majdnem olyan hideg mint a múlt
háromszáz hatvanöt napból kétszázat ide bezárva
ha kicsit nagyobb lenne az üresség, ki tudnám
számolni a területét
kezdek kimerültebb lenni mint a Föld vízkészlete
harmincnyolc ATP helyett már csak hármat
gyártanak sejtjeim;
néha még annyit se
akaratlanul kihallgatott telefonhívások,
arisztokrata lázálmokban lézengő gyászszertartás
túl sok a fekete macska,

lehet mégiscsak lesz valami

KOVÁCS DÁVID:

Pusztán gyermekek

Tudom, hogy hülyeség,
de mi lenne, ha megszöknénk?
Éjjel csinálnánk, álmunkban.

Senki nem venné észre.

Lehetnénk szarvasok,
akik a tavasz reggeli hidegében
hóvirágot majszolnak.

Vagy lehetnénk cinegék.

Tudom, fáznánk, és lehet, éhesek is lennénk,
de összebújhatnánk, és együtt örülhetnénk
annak a kósza szalonnának,
amit egy magányos öregember rak ki minden télen.

Vagy talán lehetnénk fűszálak, de ez esetben
meg kell ígérned nekem valamit:

Mellettem kell kibújni a földből, hogy amikor
majd fúj a szél,
egymáshoz érhessünk,

és, hogy az őszi hajnalokon hajszálgököreimmel
beléd kapaszkodhassak még a téli hideg előtt.

Mert én nem szeretnék elengedni
soha, de soha, de soha, de soha,
de soha.

Hajléktalan

azt hiszik, hogy a szerelem csak egy pillantás.

de én tudom, hogy nem.

mert én tudom, hogy a szerelem

egy vért izzadva épített vár,

amit a hiányod tégláiból építettem

egy egész évig.

azt hiszik, ha van hol, és van kivel ebben a
kastélyban élni

akkor jövő héten már be is lehet költözni.

de én tudom, hogy habár

egy palotát építettem neked,

és vártam rád a torony legtetejében,

hiába tettem.

azt hiszik, ha az egész mégsem jön össze,
a várat egetrengető robbanással kell elpusztítani.

lehet, hogy igazuk van,

mert habár már nem lakom ott, a kapu kulcsát még
mindig

a kabátzsebemben hordom
pont a szívem felett.

az üres utcákon bolyongok,
a tél tűfogaival rágja az ujjaim végét.
jobb híján az emléked használom gyűjtősnak.
milyen kár hogy a kulcsot,
melyet a szívem felett hordok,
nem égethetem el.

BOGNÁR NÓRA:

Elmegyek

Egy esztendeje nem szeretem eme embereket
Eszeveszett s elmebeteg elvek eledele lett fejem.

Egy esztendeje lelkem fekete,
s kertemet sem rendezgetem.

El kellene mennem Keletre,
kedvesebb embereket,
szebb helyeket keresnem.

Nem lelem helyem.

Elvesztem.

Szinesztézia

Cigarettát sodrok a hajnalból
a pirkadat a gyújtóm
A füst reggel illatú.
Rosszul vagyok, virágokat hányok a rétekre
Szivárványt sírok.
194!

Péter Emese

JUHÁSZ EMIL

Őszinteségünk: Fehér táj

Egy darab papír,
Melyre azt hiszik, bármit írhatnak.
Jelentéktelennek hiszik.

Azt hiszem mára már normális,
Egy koromfekete normalitásban élünk,
Hófehér öltönybe öltözünk,
És boldognak mondjuk magunkat.

Titkoljuk bűneinket, közben a lehetetlent akarjuk,
Nap mint nap,
s csak üresen hajtjuk a könyv lapjait tovább, és
tovább.

Mégis azt gondoljuk, hogy boldogok vagyunk.

Ha majd meglátom a legszebb dolgot,
Levegőbe fulladok, úgy hurcolnak el innét,

A legborzasztóbb félelmeink erdejébe,
És nap mint nap egy új csodát teremthetek a
földön.

És senki sem fogja megbecsülni
A megfizethetetlen tanácsokat.

Öszinteségünk: Fekete táj

Mosolygó fejjel

Lelkemben türelmetlen démonok

Szenvedésre készítetnek

Látni akarják, ahogy kifolyik a borunk

Élvezni akarják, hogy egymást szórakoztatjuk

Templomainkat romboljuk

Közben sírva nevetünk

Én elviszlek valahova,

hogy érezd halhatatlanságom.

Mi mind sírni akarunk, csak nevetni,

De már rég elfogyott belőlünk az emberség.

Néha mást sem csinálnék, csak elvesznék

Egy üres kompon,

Valahol az erdő mélyén, tejfehér holdunk fényében.

lassan elbújnék a félelmeimbe,

És megvárnám, hogy elaludjanak a fények,

És elhúzzák a színpadon a függönyt.

Meglátjuk majd egyszer, miképp nyer
A szeretet, és miképp az önzőség
Az ember végtelen egója.

Ugye ketten megyünk templomba?
Gyászolni akarom, hogy megismertelek.
Halk bűneink kísérennek minket most utunkon.
Itt vagy velem, magamban látlak
Azt kívánom, ne maradjon a fájdalomunk
Az őszinteségünk tükörképe.

Nem érdemes vesztegetni az időt, hisz
Mára már egy tengernyi tenyérben fárad az idő.
És mi mégis, tényleg azt gondoljuk,
Hogy boldogok vagyunk.

FEKETE MÁRIA: Végtelen szótlanság

Olyan vagy az életemben, mint az a dal.

Nincs benne dalszöveg.

Sosem ugyanolyan érzés.

Mindig meghallgatnám.

És amikor azt hiszem, hogy rá fogok unni, egyre
beljebb ásom magam.

Tudod, mint a test összetevői.

A legkisebb alkotóelem a sejt.

De annál kisebb az atom.

Azt már nem tudod szétválasztani.

De ha hatalmadban állna, megtennéd.

És bontanád a végtelenségig.

Én csak bontogatlak, és te sosem fogysz el.

TERHES NŐ

Én mindig egy terhes nőt látok a holdban.

Kikerekedik a hasa.

Hosszú haja van.

Amikor a hold vékony, akkor nem látom.

Sem a terhesség gondolatát.

Én mindig rosszul vagyok, amikor olyasmiről
beszélnek.

A hangok szaftos ropogása összezavar.

Én nem akarok belegondolni,

De mindig magam előtt látom.

Látom a kint, a vért meg a verejtéket.

Én nem akarok gondolni semmire sem.

Ha belenézek a holdba, eláraszt a fény.

Utána megint kirajzolódik az alak.

Nem mozdul el. Nem forog.

Csak állok az alagút közepén.

És arra várok, hogy gyorsabban haladjak.

Ne Azt a fényt lássam.

Nem szeretem a terhes nőt.

Szögi Klaudia

PRÓZÁK

IMAMOVIC INEZ

Szintéren

Tudományos kutatások bizonyítják, hogy minden ember másként érzékeli a színeket. Közöttük, kis számban olyanok is vannak, akik testi rendellenesség következtében színvakok vagy szintévesztők. Az érzékelésnek ebből a széles spektrumából következik, hogy a színek megközelítőleg hétmilliárdos skáláját birtokolja az emberiség. Hogyan lehetne az összes színt kódolni, ezt a gazdagságot rendszerezni? Mint meleg és hideg? Világos és sötét? RGB vagy CMYK?

A tökéletes sárga: CMYK 1931. Jelképe lehetne a jövő pozitív személyiségének. Ő olyan, aki tökéletesen illeszkedik a rendszerbe, megfelel minden általános elvárásnak. Reggel hatkor üdén, frissen, kirobbanó energiával, pozitívan lép a szintérre. Tökéletes példaképe a megfontolt döntéshozóknak, előbb issza meg a narancslevet, és csak utána mos fogat. A reggeli futásban partnere egy fiatal golden retriever, aki csak Pedegree kutyatápot eszik. A CMYK 1931 sohasem késik, munkájában kiváló. Munkatársaival megértő, figyelmes és mindenben segít nekik. Időbeosztása tökéletes. Céltudatos és kitartó. Elégedett

önmagával és az életével, amiből meglátása szerint, semmi sem hiányzik.

CMYK 1931 személyiségének szöges ellentéte CMYK 97.9. Mély bordó, ösztönös, elvont, tévelygő lélek. Múltjának megítélése negatívumokkal terhes, jelenében hedonista. Mivel nincsenek saját elvárásai, ezért másokénak sem tud megfelelni. A rendszerbe való beilleszkedése gyakorlatilag nem releváns. Reggel sokszor szívesebben maradna az ágyban, akár egészen estig, amikor végre nyugodtan aludhat, hiszen vége a napnak. Munkáját bár szereti, negatív hozzáállása, és lustasága miatt valahogy mindig elrontja, és befejezetlenül hagyja. Számonkéréskor már meg sem próbálja kimagyarázni magát. Munkatársaival a viszonya feszült. Velük szembeni fellépése türelmetlen és durva. Munka után beleveti magát az életbe, bár legtöbbször csak egy pohár italt tervez a barátokkal, de reggel hat előtt ritkán ér haza. CMYK 97.9 boldogtalan. Csak sodródik az árral, nem találja a helyét a világban. Önmaga számára azt a magyarázatot adja, hogy félárva, az apja már 16 éve elment a boltba, azóta sem talált haza.

Az én színem a narancssárga. Hogy a CMYK besorolás szerint ez melyik árnyalat? Egyik sem. Elzárkózom a besorolhatóságától. Bár tudom, hogy az árral szemben evezni nem éri meg. Nekem már

biztosan nem. Tapasztalatom abból ered, hogy illesztették már rám a CMYK 97.9-est. Az nem én voltam, mert nincs két egyforma szín. A besorolhatóság nem lehet mentség, hisz az általánosítás nevében feladja a színek végtelen gazdagságát. Bár nem akadályozhatom meg a rendszer tudatosan vállalt színvesztését, önmagamra nézve nem fogadom el.

Az én narancssárgámmal közel egy éve találkoztam. Lassan, fokozatosan idomultam az árnyalathoz. Először egy kis narancssárga rúzs, majd egy kalap, valakitől, aki figyelt rám, ajándékba egy narancssárga karóra, a fűzős ruhám, majd egy végső simítás gesztusaként, a narancssárga napszemüvegem. Lassú mozdulattal emelem fel a fejem, és a narancssárga üveg biztonságába zárva indulok el otthonról.

Megjegyzés: A CMYK szintér olyan elnyelési módszerrel előállított színkeverési modell elnevezése, amelynél ellentétben az összegző színkeveréssel, a különböző színű apró festékpöttyökről visszavert színek együttes érzete adja a végleges színt.

FIGURA RENÁTA

A lelkiismeret szava

Édes Istenem! Tudom, hogy nem vagyok jó keresztény, mert csak akkor fordulok hozzád, ha bajban vagyok, és megértem, ha elfordulsz tőlem! De kérlek, még most az egyszer hallgass meg engem! El kell neked mondanom valamit, ami úgy nyomja a lelkem, mint egy mázsás kőszikla. Úgy érzem megfulladok, ha nem osztom meg veled ezt a nagy terhet! Hiszen, te vagy az, aki a legeslegjobban ismersz engem, belelátsz a gondolataimba, így hát csak te tudsz engem megérteni, előtted őszinte lehetek, és tudom, hogy nem kell szégyenkezniem! Pedig én ennek ellenére is majd elsüllyedek a szégyentől, amiért ilyesmit kívántam! Tudod, amikor a tata olyan nagyon beteg lett, először kétségbeestem, féltem. A felnőttek körülöttem nagyon aggódtak, először találkoztam közelről azokkal a dolgokkal, hogy rák, műtét, kemoterápia. Rettenetes volt! Teltek múltak a napok, tata állapota csak rosszabbodott, így nem volt kétséges, a nyaralást le kellett mondani, hiszen nem hagyhattunk itt egy ilyen beteg embert! Ekkor

kezdett a lelkemben a sajnálat haraggá változni.
Miért pont ő? És miért pont most? Miért nem tudott
januárban megbetegedni, akkor nyárig meg is
gyógyulhatott volna! Hogy teheti ezt velem? Hiszen
tudja, hogy mennyire szeretem a tengert, a
nyaralást. Egész évben erre vágyom! Abban a
pillanatban, mikor ott álltam a kapuban, és néztem,
ahogy beteszik őt a mentőautóba, rettenetes
gondolatom támadt! Azt kívántam bárcsak
meghalna! Szabaddá válna az út a tenger felé!
Istenem! Bocsáss meg nekem! Mert én magamnak
soha nem fogok tudni! Minden alkalommal, amikor
meglátom őt, és a szemébe nézek, azt kívánom,
nyíljon meg alattam a föld, tűnjek el innen! Neked
hála, tata jól van, és nagyon szeret engem! Büszke
rám. De én nem érdemlem meg ezt! Már ezerszer
megbántam, amit tettem. Visszaforгатnám az idő
kerejét! Lemondanék a világ összes tengerpartjáról!
Tudom, hogy nem mentség, de még csak gyerek
voltam, és meggondolatlan. Segíts ezen túljutnom!
Fogd meg a kezem, és vezess abba az irányba, ami a
szeretet, a jóság és a megbocsájtás felé visz!
Köszönöm!

DOMONKOS GEORGINA:

Értelmes

Csodálatos teremtség az ember. Hasonlít az állathoz, mégis különbözik tőle egy jelentős dologban. Az ember képes gondolkodó, vagyis értelmes életet élni. Egyedül nekünk adatott meg a gondolkodás képessége. Szókratész álláspontja szerint aki nem használja az eszét, nem él vizsgálódó életet, nem próbál meg választ találni az élet nagy kérdéseire, az nem is él igazán, mert így nincs tudatában az emberi lehetőségeinek. Ennek okán az ész és a kíváncsiság hiányában leélt élet olyan élet, melyben nem keressük az igazságot, semmivel sem több mint egy alsóbbrendű állat élete. Tehát birtokunkban áll rendelkezni az életünk jelentékenységével. Eldönteni hogyan éljünk és hogyan viszonyuljunk másokhoz.

Mindezenáltal ami az előnyt, az jelenti a hátrányát is. Hatalmunkban áll tehát eldönteni miként cselekedjünk, de olykor mindenki elbizonytalanodik, aminek következtében képes a rossz felé hajlani.

Vegyük alapul Shakespeare Othello, a velencei mór c. drámáját, melyben Othello és Desdemona történetét ismerhetjük meg. A történet szerint, Jago gyűlölte Othello kormányzót, amiért ő Cassiot

választotta meg hadvezérének és nem Jagot. Bosszúból Jago elhintette a megcsalás és a hitetlenség magvait Othello szívében. Elhitette Othelloval, hogy felesége Desdemona, megcsalja őt Cassioval. Jago addig szította Othelloban a féltékenység tüzét, míg Othello nem kényszerítette arra Desdemonát, hogy vallja be hogy házasságtörést követett el. És az ártatlan feleség hiába bizonygatta, hogy nem csalta meg őt, Othello már nem tudott hinni neki Jago ármánykodásai után, ezért dühében megölte őt. A tragikus eseményt követően fény derült az igazságra, melynek tükrében Othello elviselhetetlen szégyent és fájdalmat érzett, így saját kezűleg végzett vetett életének. Így a hitetlenség tüze végül akkora lángnyalábokban csapott fel, hogy mindent felégetett maga körül.

Mindezek fényében, jómagam azon a véleményen vagyok, hogy attól, hogy vizsgálódó életet élünk, még nem biztos, hogy értelmes is. Nem minden jelentékeny pusztán attól, hogy van. De hogy akkor mitől is lesz értelme az életnek? Talán attól, hogy mindig szívünk szerint cselekszünk, és nem mulasztunk el semmilyen lehetőséget. Talán attól, hogy születésünktől fogva megoldást próbálunk találni megannyi kérdésre és rejtélyre. Vagy talán attól, hogy emberi kapcsolatainkat próbáljuk felvirágoztatni, és valami jót tenni a világért.

De hát ki tudja? Az is lehet, hogy az emberiség
önmagában véve túl van értékelve...

Kovács Adrianna

BICSKEI ARMAND

Zötyögünk tovább...

Begipszelt kézzel nyomom le a sínbusz ajtó nyitógombját. Belépek, és megcsap a jellegzetes szag, ami először kórházi folyosókon érződő betegség-tisztaság esszenciájának egyvelegére emlékeztet. Leülök az első üres helyre, amit találok, fullasztóan meleg van idebent. Csak később veszem észre a jelet, öregeknek, családoknak kis szarosokkal, ez utóbbi esetben egyáltalán nem értem a megkülönböztetést, de mindegy. Várom, hogy berezegjen, rázzon a motor, vagy bármivel is megy ez a tákolmány, hogy elinduljak kínlódásomra, döcögős utamra. Kevés dolog tűnik ennél végtelenebbnek és céltalanabbnak. Utazás az éjszaka mélyére. Utazás a Föld középpontja felé. Egy mordulás, és már kezdődik is. Zötyögünk, jön a jegyszedő. Szokatlanul kedves, beszélget... előtte még köszön is. Ajánlatot tesz, fizessek csak százast, neki is, nekem is jobb lesz, neki zsebre megy, én meg gazdagabb maradok nyolcvan dinárral. Előveszem a fülhallgatóm: a melankólia halandó istennőjét, Lana Del Rey-t akarom hallgatni. A második albumát, az Ultraviolence-t. Annyira

gyönyörű ez a szó. A daloktól egy élete legjobb éveiben járó lecsúszott drogos kurvának érzem magam, bár most az egyetlen hangulatstimulálóm a fáradtság és a fájdalom ördögi kémiájának keveréke. De álom ettől sem jön napok óta a szememre. Ülök és merengek, de nem tudom, min. Gondolkodom, nem tudom, min. A lámpák minimálisan beszűrődő fényére hunyorítok, képeket képzelek el dalokhoz, de nem tudom, így van-e egyáltalán. Otthonos körülmények között tátognék, pofákat vágnék... mikrofont és gitárt ragadva teátrálisan előadnám a dalt, de ezt itt most nem lehet, elmezavarodottnak néznének. Mivel nem csaphatok a húrok közé, a szemeim már a hattyúdalukat éneklik, búcsúznak az ébrenléttől. Álmodom... de az egész nagyon valóságos is egyben, egy kéz hívogat vissza, felriadok. Zötyögünk tovább, a vonat belevágódik egy kőfalba, halálos balesetet okozva. Észreveszem, hogy újra az első számnál tartok, hirtelen minden olyan forró. Melegem van. A tisztító tűz lángol köröttem. Egy vénasszony megkérdezi, szabad-e az előttem lévő hely. Az övé a kéz. Továbbra is Purgatóriumi kínok közt vergődöm. Az emlékeim, a megbánásaim törnek felszínre, lebegnek a folyosón, mint száraz levelek a víz felszínén. Azt mondják, hajnal előtt van a legsötétebb, de a hajnalnak még a leheletét sem érzem, nem úgy, mint az öregasszonyét. Rothadunk

belülről. Én is, ő is, mindenki körülöttünk. Üljön csak le nyugodtan, mintha nem tudnám, az elkövetkező fél órában rémült arccal fog bámulni a sápadt képembe. Megpillantom a Pionir logóját, az utam végének közeledtét jelzi, de csak jobban kétségbe ejt, amikor látom, nincs vége. Ugyanis ez nem az, aminek lennie kellene, nem világít az "r" betű. A sors átkozott fintora lenne, vagy ez egy másik tábla, az a hely, amelyik arról akar meggyőzni, a szenvedésének soha nem lesz vége. Döcögünk tovább, még mindig döcögünk. Az öregasszony közben leszáll, pedig nem álltunk meg sehol, a pusztában nincs megálló. Sikít a vonat, lassulunk, a cigarettafüstben dülöngélő utasok kapaszkodnak, van, aki elesik. Összeszedem minden erőm, és megkérdezem a mellettem ülő embert, leszállhatok-e én is, de leordít. Mégis, mit képzelek, túl fiatal vagyok még ehhez. Nem értem pontosan, hogy gondolja, de mindegy is, mert az öreg szép lassan eltűnik, inkább ezen álmélkodom. Fehér legyek lepnek el mindent, talán a lámpákból szivárognak. Egy fekete ruhás ember ül a helyére, a szemembe bámul, szúrós tekintetével mélyre hatol a lelkemben, szinte kettészakítja azt. Egy pohár bort találok magam előtt. Legyen ez az utolsó tóosztunk. Ígyunk az elszalasztott lehetőségekre, ígyunk a hazug ajkakra. Az élet könyörtelenségére, arra, hogy senki sem mentett meg bennünket. Emelem

poharam az együtt töltött magányos percekre, a hideg, halott szemekre. A halott kismalacra az út szélén. Egy nagyon hangos dudálásra felriadok, látom, hogy az előttem ülő bús képpel bámul ki az ablakon...

... Hirtelen megáll a vonat. Vége az útnak. Nem reméltem, hogy eljutok idáig, de mégis kiérek az állomásról. A Florence + The Machine egyik legboldogabbnak tűnő dalát hallgatom, arról énekel, hogy meglógott a depresszió elől. Szinte ugrálok örömömben. Igazán boldognak érzem magam, még úgyis, hogy tudom, egyszer, így vagy úgy, biztosan vissza fogok kerülni a vonatra.

MAJSZOS ÁKOS:

A ketrecharc egy elég verekedős sport...

...ezért sokan azt hiszik, hogy csak erő kell hozzá, akkor nyerhetsz, közben meg éppen nem az erő számít, hanem az ész és a tudás.

De ahhoz, hogy eljuss a győzelemig, egy teljes hosszú folyamatot kell végigcsinálni, amit most levezetek.

A kezdetek: rengeteg futás, fekvőtámasz, guggolás, zsákütés, rúgás. Az első év ebből áll, a kondíció és az erőnlét miatt, amit igen nehéz megszerezni, mertha az ember nem csinálta előtte, márpedig nem csinálta, akkor alapból nincs ereje, így a teste sem bírja ezt a nagy megterhelést. Miután letelt ez a körülbelül egy év, és az edző úgy találja, hogy megy ez neked, bírod te ezt, jön a következő, a második fázis, ahol már kevesebb a kondíció megszerzésének a része, viszont több a technikára összpontosítás mint pl: kontra rúgások/ütések, védekezések, támadások gyakorlása, amelyeknél már fontos szerepet játszik az ész, mivel gondolkodni kell, hogy mit teszek abban az esetben, ha ezt meg

ezt teszi az ellenfél És ez egy hosszabb folyamat, mármint a gyakorlás és mindennek az elsajátítása, ami életed végéig is eltarthat, mivel mindig újat tanulsz, mindig adódik új helyzet, és mindig történik valami új, valami más.

Fontosnak tartom megemlíteni, hogy sokszor sokakban felmerülnek ezek a kérdések : „Nem vagy agresszív tőle? Szoktál verekedni edzésen kívül? Nem fáj?”

Nem, nem vagyok agresszív tőle, sőt eléggé nyugodt leszek edzés után, nyugodt vagyok, mert tudom kezelni a különbözőhelyzeteket.

Igen szoktam verekedni, ha sor kerül rá, magyarul, ha megtámadnak és meg kell védenem magam.

A fájdalom az csak egy érzés, amihez az emberi test egy idő után hozzászokik, és megtanulja csendben túlni.

A kettrecharc egy olyan sport, amely ad egy atombomba mennyiségű önkontrollt, nyugalmat és adrenalint, amit más sport nem tud nyújtani.

SZÖGI KLAUDIA

Feketelyuk

Kint sötétedett. És ahogy egymás után jelentek meg az égen a csillagok és olvadtak össze az udvarban a tárgyak körvonalai, úgy lett egyre hidegebb.

Összehúztam magamon hatalmas, sárga pulcsimat, de nem léptem távolabb az ablaktól. Megbabonázott a látvány. Egy szürke udvar, a ritka, gazos fűben gyerekjátékok. Kismotor, autók, esőáztatta plüss Mickey-egér. Egy betonkerítés.

Az ablaküveg felől jön a hideg, de nem lépek hátra, nem tudok mozogni. A szobában, az egész házban mindent áthat a cigarettaszag. A falak, a bútorok, még én is cigitől bűzlöm. Anya meg csak rásegít. Pedig régen egyáltalán nem dohányzott.

Hátranézek, látom a zsúfolt nappalit, a sok tányért a dohányzóasztalon, a kikapcsolt, néma TV-t, a pokrócokat a díványon: egyik csíkos, másik pöttyös... A pokrócok közt egy apró fiúcska fekszik, arcát alig tudom kivenni a félhomályban. Jason. Most is ott van a kezében kopott plüsskutyája, erősen belékapaszkodik.

Egyik napról a másikra változott minden. A kezdeti reménykedésnek nyoma sincs. Anya úgy járkal a

házban, mint egy zombi, csak ül a TV előtt, kávé kortyolgat, cigizik, és az a rózsaszín, kopott fürdőköpeny van rajta, amit már évek óta nem láttam.

Anya már nem reménykedik. Már szinte fel sem kel.

Aznap, mikor a változás megtörtént, nem bátorított iskolába indulás előtt. Azt hittem, csak fáradt.

A suliból hazaérve Jasont a földön ülve találtam, egy kiürült cumisüveg mellett. Anya hálósobájából a TV hangjai szűrődtek ki. Erős cigiszag lengte be az egész házat. Újra Jasonra meredtem, az üres cumisüvegre, majd szó nélkül felemeltem az öcsémet és átvittem a konyhába. Leültettem őt az egyik székre és megkérdeztem:

- Mit kérsz enni?

- Zabpelyhet! – mosolygott. Elővettem a zabpelyhet és a tejet, elkészítettem neki az ételt. Jason szokatlanul csendes volt. Ezelőtt mindig, ha együtt ettünk, mesélt nekem rajzfilmekről, játékokról. Most viszont csak hallgatott. Nézett ki az ablakon és a plüsskutyáját szorongatta.

- Mire gondolsz? – ültem le mellé és letettem elé a zabpelyhet.

- Anyára – felelte.

- Mi a baj anyával?

- Ugye nem beteg? – emelte rám nagy, barna szemeit. Olyan egyszerű volt ez a kérdés. És annyira őszinte. Ahogy pedig aggódva a válaszomat várta, legszívesebben megöleltem volna, annyira aranyos volt. Ehelyett csak megsimogattam vörösesbarna haját.

- Nem beteg – nyugtattam meg. – Csak... Ma szomorú volt – rögtönöztem. Nem akartam azt mondani, hogy én sem tudom. Csak ma szomorú volt. Igen, ma szomorú volt, de holnap már jobban lesz. Éljen az önáltatás! – De mit szólnál hozzá – folytattam. – ha bemennénk hozzá és felvidítanánk?

- Jó! Jó! Menjünk! – lelkesedett.

Csendben várakoztunk az ajtó előtt, a kulcslyukon keresztül figyeltem, ahogy anya fekszik és bambul előre. A látvány elszomorított egy pillanatra, de Jason meghúzgálta a pulcsim ujját, ezzel visszarántott a valóságba, emlékeztetett, hogy miért vagyunk itt: fel kell vidítanunk anyát.

- Mehetünk? – türelmetlenkedett Jason. Felegyenesedtem és bólintottam.

- Jövünk, anyaaaa! – ordítottuk, s kivágtuk az ajtót. Anya döbbenten fordult felénk, de mi már ráugrottunk az ágyra, táncoltunk és énekeltünk. Anya szóhoz sem jutott. Ezt most csináltuk először.

- Fel akartunk vidítani – ültem le mellé, mikor kifáradtam. – Ugye, Jason?
- Igeen! – Jason is lehuppant anya másik felére.
- Hát, az sikerült – vallotta be anya. Ahogy beszélt, zavartan mosolygott. Szinte ragyogott az arca ahhoz képest, ahogy reggel kinézett.
- Ne legyél szomorú! – kérlelte Jason.
- Nem leszek – nevetett anya.
- Ígéred?
- Ígérem.
- Jóóó! – ordított Jason boldogan. Ott ültünk mellette, mégis ordított.
- Nézőnk filmet? – vetettem fel. – A Híradó csak elszomorítja az embert. – intettem a TV felé.
- Igazad van. – helyeselt anya. – Mit szeretnétek nézni? – Jasonnal összenéztünk. Mindketten tudtuk a választ: - A Karib-tenger kalózeit!

De anya eddig még nem tartotta be az ígéretét. Két napja ilyen... Más. Nem kelt fel, nem lett vidám. Nekem kellett gondoskodnom Jasonról meg róla is. Most pedig csak bámulok ki az ablakon, a bejövőhidegtől lassan átfagyok, és arra gondolok, hogyha nem szöktünk volna meg, otthon ezidőtájt már állna a bál. Anya és apa ordibálnának

egymásra, Jason, mintha észre sem venné őket, csak játszana a plüssállataival, erőltetné a játékot, én meg összehúznám magam, felhangosítanám a zenét. De nincs az a hangerő, ami megakadályozza, hogy halljam anya sikolyát, mikor apa nekicsapja a falnak.

Vidám dolgok ezek.

Apáról senki sem gondolná, hogy otthon ilyen. Mert a külvilág felé mindig a kedves arcát mutatja. Ha a szomszédoknak kell segítség a háznál, ha csak lelki támaszra vágnak, mindig apához jönnek. Ezek az emberek meg vannak győződve arról, hogy az apám egy szent. Ennek az ellenkezőjét bebizonyítani pedig hiába is próbálnám, mert csak én lennék a hálátlan.

Tudom, hogy nemcsak nálunk megy ez így, nemcsak nekem van ilyen kétszínű apukám, de elfog az undor, már akkor is, ha ránézek. Miatta. Miatta nem járok templomba sem. Mert nem Isten tanításai szerint élek. Apa sem, mégis minden vasárnap ott van. Mindig tudja, hogy a példabeszédeken keresztül Jézus milyen fontos dologra akart minket megtanítani. A templomba járó öreg nénik pedig ámulva hallgatják ragyogó szónoklatát a felebaráti szeretetről és a megbocsájtásról, de azon nem gondolkodnak el, hogy az ő szentjük eszerint él-e. Szép szavak. Szép gondolatok. De csak szavak és gondolatok.

Ám ahogy belép az ajtón, megváltozik. Mintha két személyisége lenne, és a rosszat csak nekünk tartogatná. Arrogáns lesz, lényegében a hisztis picca férfi megfelelője, aki duzzog, ha nem az történik, amit ő akar, és mindent megtesz, hogy elhitesse családjával: csak az ő szava a fontos, csak az ő véleménye számít.

Évek óta megy ez így. Emlékszem, kiskoromban, ha beszélgettem vele, a vége mindig az lett, hogy hallgattam őt, ahogy osztja az ést a My Little Pony-ról vagy a Barbie-ról. Néha megpróbáltam közbevágni, hogy elmondjam az én véleményemet, aztán, egy idő után hagytam. Nem fog meghallgatni. Nem érdekli a véleményem.

De engem sosem ütött meg.

A pofonokat anyának tartogatta.

- Allyson – hallottam meg hirtelen Jasont, és hátranéztem. Újra a jelenben voltam.

- Tessék? – kérdeztem.

- Éhes vagyok – mászott ki a takarók alól. – Kaphatok enni? – mutatott a konyha felé.

- Persze – mosolyogtam, és kísértáltunk a konyhába.

Anya a konyhaasztalnál ült, a kávéját kevergette. Ki tudja, ez már hányadik kávéja a mai nap... nem figyelt ránk, a körülötte történő eseményekre,

elrévedt a távolba. Bőre szürke volt, erei pedig feketék. Mint a gyökerek a föld alatt, úgy futották be bőrét. Szeme sötét, alatta karikák. Két fekete folt a világosszürke, fénytelen arcon. Haja elvesztette ragyogását, zsírosan lógott vállára.

Anya. Anyu.

Jason és én gabonapelyhet ettünk, Jason pedig mindenáron meg szeretne volna etetni plüsskutyáját, ami a sikertelen kísérlet következtében tiszta tej lett. Miután megmostam a plüsst, Jason áttipegett a gyerekszobába, én pedig kettesben maradtam anyával.

Feszengtem. Kérdezzem vagy ne? Még sosem kérdeztem.

- Anya – kezdtem halkán, bizonytalanul. Rám emelte pillantását, belenéztem a két fekete lyukba.

- Mi az, Allyson? – az ő hangja is halk volt. Erőtlen. Élettelen. Így beszélne egy halott, ha tudna.

- Hát... – lesütöttem a szemem. Nem tudtam tovább nézni a fekete lyukakat. A nadrágomon levőszakadásokat figyeltem. Egy. Kettő. Három. Átlátszik narancssárga-lila csíkos harisnyám.

- Miért vagy ilyen más? – emeltem fel újra a fejem. A fekete lyukak. Hova tűntek anya szemei? Hol van a ragyogás? Él ő még egyáltalán?

- Ez csak átmeneti állapot – suttogta anya. – Minden jó lesz, hidd el, csak össze kell kicsit szednem magam.

- Akkor nem leszel mindig ilyen? – örültem meg. Anya csak pislogott rám. Arckifejezése mintha azt mondta volna, hogy még fiatal vagyok, ezért nem tudhatom, mi a szavai közt a titok.

Hogy mi az igazság.

Otthagytam anyát a konyhában, kiléptem a verandára. Csípős, téli hideg, átfúj a szél a pulcsimon és farmeromon, kifújja az arcomból rózsaszín hajamat.

Hideg. Rideg. Nyirkos. Szürke. Reménytelen. Hideg és szürke és reménytelen.

Akárcsak az anyukám.

KRITIKÁK

Bognár Nóra

KOSZTOLÁNYI DEZSŐ
TEHETSÉG GONDOZÓ
GIMNÁZIUM

CSIKÓS RÉKA

Kritika Tékiss Tamás Samu Sejti című regényéről

Főszereplőnk Samu, a szemüveges, kissé különc, ötödikes kisfiú, aki a jövőben él, Kanizsán. No persze, nem annyira a jövőben, nehogy bármiféle képzelőerőt kelljen hasynálni. Dobjunk be pár gépet, tiltsuk be a papírt és mondjuk egy pár ma is elavult dologra, hogy mennyire ózsdí. Kész is van, íme 2030. Nade térjünk vissza Samuhoz, aki annyira átlagos és annyira „relatable”, hogy kicserélhetnénk a mai ifjúsági regények főhőseinek kilencven százalékaival. Csakhogy ez csak a látszat. Samuban ennél sokkal több rejtőzik. Hiszen Samu... okos! Még hozzá nagyon okos. Annyira okos, hogy mindenkinél okosabb, akit ismer. Igaz, ez nem igazán látszik meg a viselkedésén, talán csak a megfigyelőképessége átlagon felüli. Az egész regény folyamán mást sem csinál, csak próbálja a szájunkba rágnifölöslegesen cifra szavakkal, hogy őt mennyire untat minden, és hogy őt mennyire különlegesen tartja minden felnőtt.

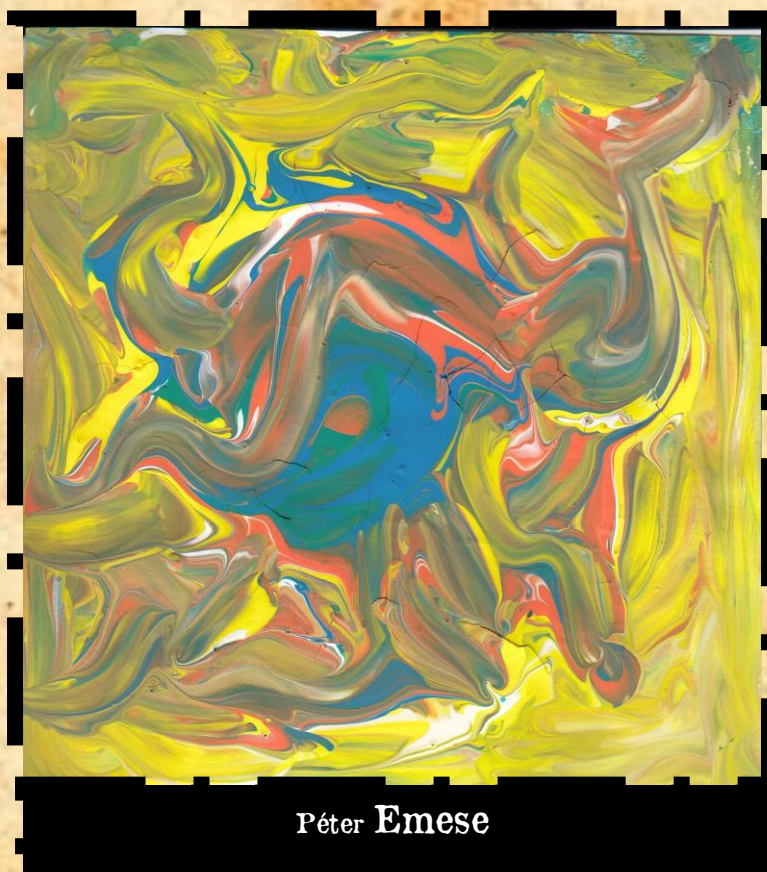
A regényben a fő felnőttek közé tartozik Samu anyja, a tökéletes feleség, anya és alkalmazott, aki

csak vegán biokaját eszik és mindig tökéletes a kertje. Persze ez csak a látszat, Samu tudja, hogy az ő anyukája igazából nem ilyen. Viszont azt, hogy milyen az igazi arca, hogy miért tökéletességmániás, sosem tudjuk meg. Az apukájából őszintén csak arra emlékszek, hogy soha nem volt otthon. Ebben ki is merül ez a karakter. A tanárai közül fontos a régimódi helyettesítő tanár, a jófej igazgató, a gonosz igazgató-helyettes, a hippi rajztanár és a szexi angoltanárnő. Ezek nem a meghatározó tulajdonságaik. Ezek az egyedüli tulajdonságaik. A karakter, aki viszont elnyerte a tetszésem, Samu nagyapja volt. Eredeti és kidolgozott, érdekes személyiség, a regény többi szerepjőjével ellentétben.

A cselekmény pedig, a regény első felében konkrétan semmi, majd átalakul egy úgynevezett detektívtörténétté. Hogy most mit kell kinyomozni, és ez miért kellene, hogy érdekeljen, az a rejtély. Az író olcsó szappanoperába illő trükkökkel dolgozik, túl sok véletlenegybeeséssel és sokszor logikailag megkérdőjelezhető dolgokkal. A vége habár sokkoló, egy regénynek nem csak az utolsó fejezetje kell, hogy érdekes legyen.

Ahogy észrevehettétek, ez a regény nem igazán nyerte el a tetszésem. A szereplők kidolgozatlanok, a cselekmény lapos, és úgy összességében a történet teljesen hidegen hagyott. Következő számunkban

olvashatjátok újabb kritikámat, akkor talán egy valamirevaló könyvről.

Péter Emese

CALBERT ANIKÓ:
Valóságghű, irreális vagy csak
szimplán badarság
-kritika Tékiss Tamás Samu sejti
című regényéről-

Tékiss Tamás Samu sejti című könyve 2017-ben jelent meg.

Első látásra a borító borongós, rejtélyes hangulatú, utal a regény tartalmára. A cím kicsit butácska, erőltetett, de a könyv elolvasása utánrájövünk, hogy utal a regény tartalmára, elvégre is Samu nagyon sokáig csak sejti a dolgokat.

Samu, a főszereplő egy tízéves kisfiú kiemelkedő szellemi képességekkel. A karaktere szintén erőltetett, mint a könyv címe, elvégre lehetetlen, hogy egy ilyen kisfiú ilyen aprólékosan és pontosan megfigyelje és megjegyezze a dolgokat.

Szüleivel való kapcsolata furcsa, bár a szülők is azok. Az apja „kalandjai” valóságghűen mutatják be

a szülei megromlott házasságát, és az ezzel együttjáró titkolózást. Az anya jellemábrázolása túlzással ugyan, de aprólékosan bemutatja, hogy egy nő mindent elkövet, hogy az aktuális hóbortjainak hódoljon. Az egészségmániája pedig nyilván az öregedéstől való félelméből ered. Mint valóságosan az emberek, ők is törekednek arra, hogy életük minél tökéletesebbnek látszon, még akkor is, ha a felszín alatt komoly titkok rejlenek, a megírt családi forgatókönyvek is erre utalnak.

Samu kutatásai eléggé pontosak. Sőt! De azért néha túlzás, hogy a fluoridot tartalmazó fogkrémektől való félelmétől eljut a kelta és egyiptomi kultúrákig, a tobozmirigy keresztmetszetéig, és az ebben rejlőasszociációs lehetőségekig, mindezt minimum húsz-harminc oldalon keresztül kifejtve, már unalmasnak mondható részletességgel. Mindezt egy tízéves gyerek teszi. Irreális, nem?

Kitérnék kicsit a blödség határait feszegető részekre is.

T-Rex Kanizsa utcáin és a hiper-modern bicikli. Értem én, hogy ez egy jövőben játszódó regény, de mit keres pont Kanizsa utcáin egy T-Rex? Vagy legyenek dinoszauruszok mindenhol, vagy ne legyenek sehol sem. Igazából ki se derült, hogy ez megtörtént, vagy a főszereplő csak elképzei, bár ha az utóbbi, akkor honnan szedi egy tíz éves gyerek

jövő biciklijéhez kapcsolódó extrém alkatrészek neveit?

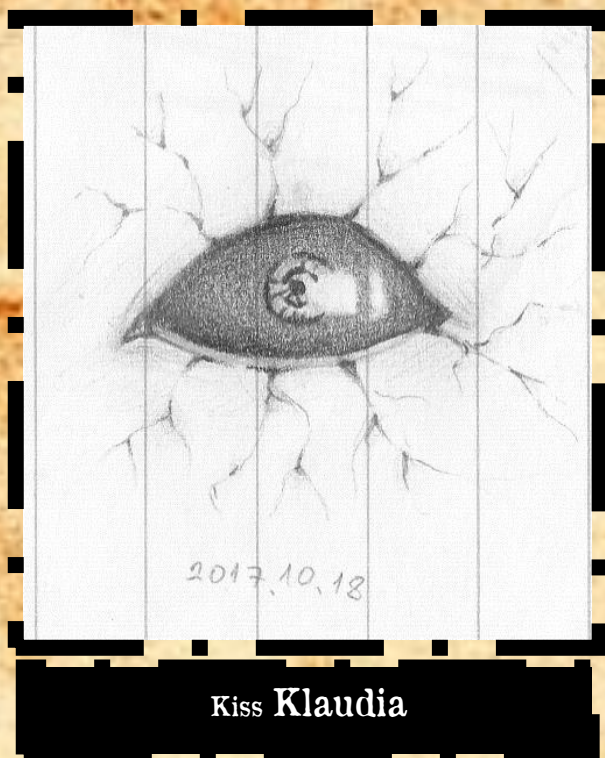
Az alagutas kalandjaival szintén ugyanez a helyzet. Nem derül ki, hogy megtörtént, elképzei vagy csak egy rossz rémálom. Az alagútbeli tárgyak leírásával részletesen bemutatásra kerülnek Samu apjának a nőügyei. A dunsztosüvegek és az akták megdöbbentő fordulatot adnak a regénynek, az ember nem tudja dönteni, hogy mi ez az egész.

A MAMA- tervet is megemlíteném. Samu végig azt meséli, hogy a MAMA- terv a tobozmiriggyel és a nagymamája reinkarnálódott másával foglalkozik, de a pszichológusnak elmondja a rövidítés mindennemű logikát nélkülöző jelentését:

„Megmondani apának, maradjon anyával”. A jelentés egy családját kétségbeesetten megmenteni próbáló gyerek lelki világát tükrözi, de egyáltalán nem kapcsolódik a kutatásaihoz.

Samu szép lassan a téboly határára kerül a szüleitől (bár ilyen szülők mellett nem is csodálom), ezért menekül a kutatásai világába.

A regény vegyes érzelmeket váltott ki belőlem, vannak benne kíméletlenül valóságű, nagyon jó részek, de vannak olyanok is, melyek irreálisak vagy csak szimplán hülyeségek. Egyszeri olvasásnak elmegy, de aki nem olvassa el, az se marad le semmiről.

SZÖGI KLAUDIA

Perspektíva - A KDTG színjátszócsoporthoz előadása

A fiúk előbb válnak pornófüggővé, mielőtt párkapcsolatuk lenne, a nők nagyrésze pedig már nem is akar a férfiaktól semmit, inkább gondoskodik egy kutyáról... Egy kicsit aggasztó ez a statisztika, nem? Ezt mutatja be a Perspektíva (sok egyéb dolog mellett). De komolyan, hogy jutottunk idáig? A fiúkat jobban vonzza egy képernyő és egy pornósztár (néha pornósztár helyett esetleg egy bögyös mesehős), mint a hús-vér lányok? A lányok pedig lassan már a kocsmák előtt ülve, átizzadt atlétatrikóban, sörrel a kezükben stírolik az előttük elriszáló fiúkat. Hát hova jutottunk? - kérdezik a Perspektívában játszó színészek, kérdezi néha mindenki, aki erőt vesz magán, és észreveszi a valóságot a rózsaszín csillogás és a „Légy önmagad, mert megismételhetetlen vagy!” típusú idézetek mögött. Súlyos problémák. A feminizmus virágkorát éli. Naggyon trendy (igen így, ipszilonnal) azt mondani, hogy „én feminista vagyok”, ugyanakkor nem sokan tudják, hogy a valódi egyenlőség mit

jelent. Az emberi kapcsolatok pedig döglődnek. Minden fontosabb, mint a család vagy a barátok (bár most utálom magam, hogy leírtam ezt a mondatot, mert minden karácsonyi műsoron elhangzik), normálisan kommunikálni sem tudunk egymással. Ott haldoklik előttünk a színpadon egy házasság, egy randi, röhögünk rajtuk, hogy lehetnek ekkora balekok... de az a balek te vagy. Meg én. Meg ő is. Meg mindenki. Hát nem? Persze, talán nem ilyen elkeserítő a helyzet. Talán lehet ezt a darabot masként is értelmezni, talán valójában minden jó. Lehet, hogy azoknak van igazuk, akik szerint elfogadható, hogy egy fiú az éjszakáit azzal tölti, hogy azt nézi, hogy intézik el egyszerre öten is azt a bizonyos Wonder Womant, majd ez után megöli néhány haverját egy számítógépes játékban. És virtuális vérben úszik az egész szoba...Nem tudom, hogy ez-e a normális. Nézőözpont kérdése vagy mégsem....?

Tartalomjegyzék

Színes Tinták.....	1
VERSEK.....	3
BALLA RÉKA:	4
Teher	4
BERTA KLAUDIA:.....	5
Állok.....	5
KEREKES NIKOLETTA:.....	7
Nincs	7
LÁBADI CSILLA:.....	9
Vacsora.....	9
LOSONC ORSOLYA:.....	10
.....?	10
Otthonkereső	11
PÉCSI ELIZABETTA:.....	12
Elveszett és megtalált	12
PINTÉR FANNY:.....	14
Már nem olyan.....	14
VARGA CSILLA:.....	15
Biztos pont	15
SZABÓ RÉKA DOROTTYA:	17
Újra	17

Gyónás	19
HOFF BRAU:	20
Most minden eldől	20
HORVÁTH ÁKOS: Fájdalmam fagyos csúcsa	22
Univerzumnyi kín	25
BAGDAL ZOLTÁN:	26
Csinálok végtelent	26
ptsd	28
KOVÁCS DÁVID:	31
Pusztán gyermekek	31
Hajléktalan	33
BOGNÁR NÓRA:	35
Elmegyek	35
Szinesztézia	36
JUHÁSZ EMIL	37
Őszinteségünk: Fehér táj	37
Őszinteségünk: Fekete táj	39
FEKETE MÁRIA: Végtelen szótlanság	41
TERHES NŐ	42
IMAMOVIC INEZ	45
Színtéren	45
FIGURA RENÁTA	48
A lelkiismeret szava	48

DOMONKOS GEORGINA:	50
Értelmes.....	50
BICSKEI ARMAND	53
Zötyögünk tovább... ..	53
MAJSZOS ÁKOS:	57
A ketrecharc egy elég verekedős sport.....	57
SZÖGI KLAUDIA	59
Feketelyuk	59
KRITIKÁK	67
CSIKÓS RÉKA	68
Kritika Tékiss Tamás Samu Sejti című regényéről	68
CALBERT ANIKÓ:	71
Valóságghú, irreális vagy csak szimplán badarság	71
-kritika Tékiss Tamás Samu sejti című regényéről-	71
SZÖGI KLAUDIA	75
Perspektíva - A KDTG színjátszócsoporthoz előadása	75
Tartalomjegyzék	77